

[Birthe Nielsen]

Det finder jeg er en kovending i holdningen netop til de handicappede.

Med særforborgens udlægning pr. 1. januar 1980 blev det netop fremhævet i betænkningen, at man skulle integrere de handicappede i normalsamfundet, og at det danske samfund i solidaritetens navn skulle være med til at bære netop denne byrde. Fra socialdemokratiets side har man altid sagt, at de stærkeste skuldre skulle bære byrderne for de svagere, men her gør man altså det modsatte. Kristeligt folkeparti har også medvirket til, at denne lov vedtages, og det finder jeg aldeles ukristeligt.

Hvis vi ser på, hvordan daginstitutionerne skulle have fungeret fra 1. august i år, så var det efter socialindkomsten. Jeg vil godt præcisere her, hvorfor vi heller ikke dengang kunne stemme for daginstitutionsforslaget, som det forelå; det ville vi ikke, for det ramte en bestemt gruppe i det danske samfund, nemlig den gruppe, som havde en indtægt på 110.000 kr. De blev særlig hårdt ramt, for de skulle ud fra deres socialindkomst betale mest til daginstitutionsudgifterne, hvorimod jo flere penge forældrene havde, jo mindre skulle de betale, bl. a. også fordi der var lagt loft over, hvor høj en daginstitutionsbetaling kunne blive.

Der er sammenfaldsproblemer netop med hensyn til indtægter på 110.000 kr., og de går på, at de sociale ydelser bliver nedsat. Her har vi sammenstødsproblemerne, at man ville ramme en indtægtsgruppe, der havde en indtægt på 110.000 kr., i forbindelse med den høje daginstitutionstakst, men også på andre måder omkring det sociale system, og derfor var vi selvfølgelig også modstandere af dette.

Til slut vil jeg sige, at det, jeg synes har været en fordel i forslaget – jeg vil da også godt nævne det positive – har været, at man med hensyn til de socialpædagogiske fripladser viderefører det, som er gældende i dag. Men jeg kan for min død ikke begribe, hvorfor netop de handicappede børn skal holdes uden for denne solidaritet, når man ellers vil være solidarisk med de børn, der af andre årsager får socialpædagogiske fripladser. Vi kan ikke stemme for et forslag, der især rammer den gruppe, jeg her omtaler. Det finder vi er asocialt og ganske urimeligt, og jeg finder ikke, hvad der er begrundelsen for, at man gør dette. Hvad er holdningen? Hvorfor gør man det? I det store statsregnskab bety-

der disse 45 mill. kr. intet, men de betyder meget for den enkelte handicappedes familie, og det betyder meget med hensyn til den manglende solidaritet, der måske vil være blandt de grupper af forældre, som får flere handicappede børn ind i en institution, og som alene skal betale for de andre forældres handicappede børn. Det synes jeg er et meget alvorligt problem.

Anne Grete Holmsgård (VS):

VS vil stemme imod lovforslaget, der er fremsat af regeringen, om at fjerne de indtægtsgraderede daginstitutionstakster. Når vi stemmer imod det, skyldes det ikke, at vi ikke synes, det er udmærket, at det forslag, der blev vedtaget sidste år, nu bliver fjernet, men derimod, at det bliver erstattet af en ordning, der er lige så elendig, og som betyder forringelser.

Den ordning, der skulle være trådt i kraft pr. 1. august 1981, ville have betydet økonomisk belastning for familier med husstandsindtægter på 110.000 kr. om året og derover. Det er ikke nogen særlig høj løn, det ved hvem som helst, der sidder herinde og hører på. Det svarer ikke engang til halvanden indtægt for de allerlaveste ufaglærte grupper her i landet.

Vi er godt klar over, at det oprindelige forslag ville have betydet en lettelse for de indtægtskategorier, der ligger under 110.000 kr. Derfor havde vi sammen med SF foreslået, at fripladsgrænsen, der ikke har været reguleret siden 1979, blev hævet til 60.000 kr. og gradvis optrappet til 110.000 kr., og at trinene blev pristalsreguleret, så ordningen ikke gradvis blev udhulet. Det forslag var der som bekendt overhovedet ingen opbakning om her i salen, så det faldt ved anden behandling.

Ud over det havde vi stillet et ændringsforslag om, at støttepædagogerne ikke skal regnes ind i driftsomkostningerne og dermed i forældrebetalingen på institutionsområdet. Det faldt som bekendt også. Efter den gamle regel var det sådan, at det var kommunerne, der betalte støttepædagogerne, med 50 pct.s statsrefusion. Nu ryger statsrefusionen ned til omkring de 33 pct., lidt svingende efter, hvor i landet det er, og hvordan man udregner maksimumsrefusionsgrænserne. Det betyder i